

(המשך ממעמד 15)

לכרתו. בדרך לחיפה סיפרה לי רה"ה את התוכנית לגילוי הק"א: אם אמנם זהו קשר, יערך אספק ניסיון נוסף לפגוע ב"נו" וצריך להשתמש בו כפיתיון י ללכוד את המתנקשים. חשדה ריגנה היה מופנה אל כל חוג ריהם של שחקני הניבחרת, נן רק למכרים היתה גישה אלירי ביניהם חייב להימצא הבוגד. בינתיים, בדרך לחיפה, אסף נן שני חיילים. לא חלף זמן ואחד מהם כיוון את נישקו אלון, הודיעו שהם אינם חייבים. אמיתיים, ושאלו אותו, "רי" ו לעצור את מכונתו לצד הד"

אותה — ולמען דבר צודק זה אני נלחם". ועל כך משיב אלון: "לוא היית מרגיש את אהבת המולדת שאותה מרגיש כל צעיר ארץ-ישראלי פשוט לארץ-ישראל, ואותה מרגיש כל יהודי בגולה הרוצה לשוב ולחיות במולדת הניצחית, היית מבין מדוע אנו מוכנים להקריב את חיינו למען נוכל להיות כולנו כבני-חורין רין בכל ארצנו! אבל אתה בעל-מסם בנפשך — אינך מרגיש שום אהבה לארץ מולדתך, שבה נולדת אתה, ובה נולד עמך". ואלון ממשיך בוויכוח עם הבוגד: "הכל יודעים יפה, ואנחנו חוזרים ומצהירים זאת ללא הרף,

בית-החולים הדסה. הם עשו מעשי זוועה שלא יתוארו! "אלום בחורינו, לוחמינו המע-טים, השיבו מכה על מכה, ולאט לאט היטו את כפות המאוננים של המלחמה לטובתנו... הלוחמים הר-עבים התמוטטו מעוצמת הסתערור-תנו ונסו, ובעקבותיהם נסו מן הע-רים והישובים הערביים גם התוש-בים הערבים. כי הם, שרצו לש-תות את דמן של אימותנו ולנפץ אל הקירות את ראשי ילדינו, ולה-רוס, לאבד ולהשמיד את כולנו עד האיש האחרון — הם היו בטו-חים שאנחנו נרצה לעשות להם גם כן אותם הדברים... וכך נוצרה בעיית הפליטים —

הירות - רעל! סיפרי ילדים הנראים כתמימים,

וכוכבים דיעות קדומות והיסטוריה מסולפת

החוטפים גילו את אקדחו של נון, ואחר-כך הרדימוהו. בשבי גילה אלון שהוא נמצא ברת ידידו, רפי, וסגן-אממן ה"חברת, אביתר עצינן. מי השוברים?

אקדחי מאוזר לחוטפים

יצר נעשה המאמן הלאומי בוגד מסוכן? רפי, השוער, ביר זאת לאלון. הסובייטים וה-בים נבהלו מהאפשרות, שבאלירי העולם ישתקו, עברים וער-ים באחוזה גמורה, בניבחרת ה"ל-אית ארץ-ישראלית בכדורגל". למנוע זאת, הוקם אירגון בלום ערבי מיוחד: "וניהנו לו צעים בלתי-מובלים ואנשים ישרים — וביניהם אחד מטובי הפנסים בעולם הערבי, וכן קיש-את אירגון-המחבלים הזה עם זפר בוגדים מן היישוב העברי רץ. בוגדים מן הסוג הגרוע וה-ר, העובדים בשירות האוייב — ורים שאין בליבם שום רגש וולדת ולעם, והם שואפים להס-ית את ארץ-ישראל כולה לידי לטון ערבי מוחלט..."

הנה, אותו מהפנט ערבי כל-ל, הוא שהיפנט את המאמן ה"ל-גי, אברהם הגלילי. הפועל בשבי ה הבוגדים ללא ידיעתו, והוא ביא לחיסולה של הניבחרת ה"ל-זית. הסוד הנורא הזה התגלה פ-י כאשר נחטף, והבוגדים ניסו פנט גם אותו. אך המימיה נכש-ורפי הצליח להפנט את המ-נט, ולחסות ממנו את סודות חתרת הבוגדנית. מעתה שולט עשה רפי בכל מעשי המחחרת את באמצעות המהפנט-המהפנט-אכן, עד מהרה הגיע המהפנט, והביא עימו שלושה אקדחי זור למען החטופים.

אלא שאז נתגלתה מוזמתם של טופים הגיבורים. הערבים והבוג-הישראלי שעמם צרו על החדר, הטילו לתוכו גזא מרעיל. הכ-גלנים הצליחו לפרוץ החוצה, זדר נותר רק עלי. אמר אלון: "לצו לנשום את הגזא המרעיל ו, ואם ימות ביסורים קשים, ה"ה נן עדיין עונש קל לעומת ייתות שהביא על רבים אחרים." הספורטאים האמיצים מצאו עצ-נצורים בקומה השלישית.

בבוגד, אחד החיילים המדומים ולון לקח במכונתו, דרש מה-רוטאים להיכנע. וכך אמר הבוג-ר: "אני אינני מכיר בעם וב"לדת הללו, שאתה מדבר עליי-י עם ישראל וארץ-ישראל! ל-צא אימפריאליסטית וצריך לה-אותם יחד עם כל האימפריא-ום בעולם. צריך להחזיר את כל רץ הואת לערבים שהם גזלו

שארץ זו היא גם מולדתם של ה-ערבים אשר נולדו בה, לא פחות משהיא מולדת שלנו, בני הארץ הישראלים..."

עצור! הרעים בוגד

לנו מטרה נעלה — להיות באר-צנו עם למפות ואור לגויים, כא-בתינו הנביאים לפנינו". אלון יצא קדימה, והמשיך בדב-ריו, חושף את עצמו מול לוע ה-מיקלע שבידי הבוגד הישראלי. כנגד טענת הנישול שהיתה בפי הבוגד, אמר אלון: "מילחמת" השיחורור היתה המלחמה הקשה ביותר הנואשת ביותר של עם ישראל בדורות האחרונים. היישוב הישראלי מנה אז כ-650 אלף נפש בלבד, מול כמיליון ערבים מקומיים ועוד כ-40 מיליון ערבים בארצות שסביבנו. מטרת מיליון הערבים שישבו בארץ היתה פשוטה ואימה-כחת — להשמיד במרחצתיים נר-רא, במחשיתו ובעיניו קשים, את כל התושבים העיבריים ולרשת את בתיהם ורכושם ואת הארץ כולה, ולמחות כל זכר שלנו מתחת לש-מיים ומעל פני האדמה...

הם פתחו בהתקפות על ישובינו בכל קצווי הארץ, וארבו לשירות האספקה שלנו בדרכים. הם רצחו בפראות נשים וטף חסרי-גמל בע-רים שבהן ישבו אלה בצד אלה ישראלים וערבים, התעללו בגויות הנצחיים. בדרכים הם השמידו עד האיש האחרון שיירת שלמות של-נו, ביניהן שיירת רופאים ואחיות שולתה להר-הצופים בירושלים, ל-

טען אלון — כבלון תעמולתי ש-ניפחו הערבים ותורלא. הסיפור חזר על עצמו, לדבריו, אחרי מלחמת ששת-הימים: "התנהגותנו עם ה-ערבים בשטחים ששיחררנו היתה למופת — אך שוב, רבים מהם היו בטוחים שנעשה להם מה שהם רצו לעשות לנו, והם מיהרו לבעור אל מעבר לגבול. כרגיל, כעבור ימים לא רבים, הם התחילו לצעוק בר-דיו, בטלוויזיה ובעיתונות, שהם גרשו עלידינו בכוח מן הארץ. ושוב, הם הצליחו לשכנע את דעת הקהל בעולם, שזו האמת, והשקר הנוסף שלהם שיכנע אותך ואת הבירך הבוגדים גם כן!"

וכך, בעוד אלון מסיח את דעתו של הבוגד, חמק רפי והצליח להפ-תיעו תוך איומי אקדח. אך הוא לא ירה בו. הבוגד ייבב והתפלש לרגלי רפי ואלון, מנשק את נע-ליהם. ברבע זה התגלה לו כל התי-עוב בשפשע הנורא שפשע כלפי עמו, העם הישראלי, והוא שלף שאבריה ונעץ אותה בליבו.

שוביניזם

ועליונות

ב ינתיים השתחרר המאמן הלאומי מהשפעת המהפנט ה-ערבי. הוא הועיק את שר-החנינוך והספורט ואת חברותיהם של ה-ספורטאים, והללו חשו אל הבניין, שם כבר התגברו הכדורגלנים על כל אידייתם.

הסיפור מסתיים בנימה אופטי-מית, רפי ואלון מציעים נישואין לחברותיהם, ותשובת שועה, חב-רתו של רפי היא: "אנחנו נסכים להינשא לכם, בניס — אך ורק בתנאי שתזכו את ארץ-ישראל בא-ליפות העולם בכדורגל!"

עד כאן סיפור הספורטאים הצעיר-רים. כאשר מגיע סיפור מעין זה לידי ילדים בני עשר, סכנתו לגלויה ל-עין. הם לומדים ממנו שכל הערבים הם רוצחים הזוממים להשמיד את ישראל, לרצוח ילדים ולנפץ את ראש האימהות. הם לומדים שערבי טוב הוא ערבי מת — או מי שהח-ליט להיטמע ולהתבולל בעם היהודי ד תוך ויתור על זהותו הלאומית והדתית. הם לומדים את תולדות מלחמת-העצמאות בדרך מסולפת, חסרת כל קשר למציאות. הם לומ-דים ש-העולם כולו נגדנו, ומת-חכים לשוביניזם ולתחושת עליו-נות גזענית.

הספר גדוש בתיאורי אלימות, שכל מטרתה לעורר רגישות זור-יה. פחד ושינאה, תוך השקעת ש-ר תהילה וחשבונות למתנחלים ב-י. ארץ-ישראל השלמה והמשוחררת, כאשר בבתי"ס ובתנועות הנוער, בעיני שר-החנינוך וכולון המר, אין שום נוגדים בחומר הלימודי, התור-צא עשר שנים, כאשר קוראי ה-ספורטאים הצעירים יודמיו יתחילו לקחת חלק בחיים הפוליטיים. שלמה פרנקל

(המשך ממעמד 43)

המארינה, שתי נערות — ירדנה נגר (12) ותהילה כורש (12), ש-הגיעו לחוף בחברת נערות נוספות מיהוד.

החוף המה אנשים, וחבורת הר-נערות פנתה יחד אל המים. בשעה 15.30 מצאו עצמן נסחפות לעומק הים, ותחלו זועקות לעזרה, כשהן אוחזות זו בזו.

הנערים ששחו לעברן נסחפו אף הם למרחק, 80 מטר מהחוף. זרם המים והמערבולת מנעו מהם לש-חות לכיוון החוף. הם הצליחו להגיע אל קיר האבנים המקיף את המארינה. האבנים החדות פצעו ככל מי שניסה לטפס עליהן, אולם זה היה מוצא נואש יחיד עכורם. השתיים הגיעו במצב אנוש, תהי-לה כורש לא נשמה, ואצל ירדנה הדופק עדיין פעל.

אמבולנס שהוזעק למקום סינה את שתיהן לבית-החולים שבו נק-בע מותן. אל בית המיטפחות הר-מתאבלות הגיעו גם שני הנערים שעזרו בחילוץ הנערות. בני המיש-פחות הודו להם על התרשיה גיילו.

הם שלא עמדו אדישים וקפצו אל הים המסוכן כדי לנסות ולהציל את הבנות. אחיה הבכור של ירדנה נגר ז"ל אמר: "כל הכבוד לאותם בחורים, אולם הם אינם יודעים לפעול כמו מצילים", הוא חזר ו-אמר בצער, "אם היו מצילים בחוף, הייתה היום אחותי בחיים. שכן הדופק פעל עדיין, כשהוציאו אותה מהמים".

אחותה של ירדנה מוסיפה וא-מרת: "היינו קורבן לעקשנות וא-ציי, היום זה קרה לנו ומחר לעוד מישהה". בנייהמישפחה מסרבים לדבר על הנשוא, "שום דבר לא יחזיר לחיים את אחותנו, זה הגורל". חותנת את השיחה אחיה הבכור של ירדנה ז"ל, שהיתה בת-הזקונים במישפחה בת שביעה ילדים, רק ירדנה נותרה לגור עם ההורים, שכל ילדיהם האחרים בגרו ויצאו מהבית.

אחותה של ירדנה ז"ל זכתה לפני שלוש שנים בתואר מלכת ציי, היום בתחרות של העולם הזה. וזוהי יהודית נגר היפהפיה, שהיום היא אחת מדוגמניות-המסלול המבו-קשות ביותר בארץ.

בביתה של תהילה כורש יושבים ההורים, האח והאחות דוממים. רק הדוד מסוגל לדבר על מה שקרה. "המיטסרה היתה צריכה לסגור את הים", הוא אומר, "בדיוק כפי שסוגרים שטח שיש בו סכנת פי-צוק, חוף ללא מצילים צריך היה לנעול. רק אז היה הקהל מתקומם והממשלה היתה מחפשת פיתרון הולם לסיכסוך בין העירייה והמצ-י"לים".

ירדנה נגר, בת הזקונים במיש-פחתה ותהילה כורש, הבת הבכורה במישפחה, הובאו יחד לקבורה ביהוד.

12.7.81 — קורבן 7
12.7.81 — קורבן 8

(המשך ממעמד 35)

בהקדם. תוך שנה, שנה וחצי, לכל היותר שנתיים — תיערכנה בחירות כדשיות. ואז, סוף-סוף, תגיע שעתה גדולה של המערך. אחרי שהגיע אל סף השליטון בבחירות '81, ישיג רוב מוחלט.

זהו תהליך בלתי-נמנע.

החשבון המעשי

ה חשבון יפה והגיוני — אך הוא רחוק מאוד-מאוד מ-להיות בטוח.

כל מי שמדבר עליו כיום בבי-טחון מוחלט — מוטב לו לזכור שהוא ניבא באותו ביטחון עצמו את נפילת הליכוד בבחירות '81, כדבר "בלתי-נמנע".

בפוליטיקה, שום דבר אי-נו "בלתי-נמנע". הספינה המלכלית טובעת — אבל היא טובעת כבר הרבה שנים. הממשלה יכולה תמיד למכור שמהו לאמריקאים — חתיכה של עצמ-אות, ויתור פוליטי, שירות צבאי, הימנעות מעשיית-צרות — תמורת כסף טוב, שידחה את המשבר עוד זמן-מה.

חשוב יותר: השכבות הפגיעות ביותר מבחינה כלכלית הן אותן השכבות המוקסמות עלידי בגין, והשוכחות את כל הצרות כאשר נשמעים צופרי המלחמה. מי יפריע לבגין — אח — אח — אח — להחמ את הגבול, לגרום למתיחות, ל-בצע מיבצעי-ראווה צבאי מרשים, או אף לפתוח ב-מיזחמה ממש בכל עת הני-חה לליכוד? מי יפריע להם לערוך אז מערכת-בחירות?

מי יודע אם השבר העדתי לא יגיע לממדיו כאלה שכדאי יהיה לליכוד לרכב עליו ולחזור אל ה-שילטון בפעם נוספת, על גל של הסתה עדתית?

כל החשבונות של נפילת הליכוד "על בטוח", כתהליך בלתי-נמנע — לא בשל הבראת המערך אלא בשל התמוטטות הליכוד — כבר הושמעו בסוף 1980 — וכולם הת-בדו ביוני 1981.

הדבר יבוא לקרות. אך הוא כהחלט אינו מוכר-ח לקרות.

בבחירות אלה התגלו העובדות הדמוגרפיות היסודיות של המדינה. אם לא יחול בהן שינוי לטובת ה-מערך, לא ינצח המערך בשום בחי-רות בעתיד. והשינוי יכול לבוא רק על-ידי פלישת המערך לשכבות של עדות-המיזרח. יתכן כי יהיה לו קל יותר לבצע זאת כשותף בקואליציה גדולה מאשר כמפלגה אופוזיציונית.

המערך - כפי שהיה

ל תכן שכל הגימוקים האלה היו מאבדים את חשיבותם אי-לו היה סיכוי כלשהו שהמערך ית-אושש כמפלגה, יתפזר אופוזיציה לוחמת ומוכשרת, יאמץ לעצמו מסר חדש ומחשמל, ויקים לעצמו מנהיגות חדשה, דינאמית וכא-רימטית.

אין שמץ של סיכוי לכך. המערך יישאר כפי שהיה. הוא יהיה אופוזיציה עלובה בכנסת, ישלטו בו עסקנים אפורים, חסרי חזון ומעש. ההנהגה הקיימת, הכור-שלת, תתצר בו — בטענה שהיא כימט-כימט ניצחה בבחירות, וי-שניצחון המערך בבחירות הבאות הוא "בלתי-נמנע". למערך הזה כדאי להצי-טרף לקואליציה-הירבתי.